

§ 5.

Det samlede Honorarbeløb for de ved Institutterne ansatte Gymnastik-, Tegne- og Haandværkslærere fastsættes ved de aarlige Finanslove.

§ 6.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste April 1891.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Den af Ministeriet under 15de September 1888 nedsatte Kommission angaaende Døvsomme- og Landsvagesagen har motiveret Forslaget om en Forandring i de gældende Lønningsbestemmelser ved de kgl. Døvsommeinstitutter paa følgende Maade:

Det, der først maa tages Sigte paa under Forsøg paa at komme til Klarhed angaaende vedkommende Lærerpersonalers Lønningsforhold, er Spørgsmaalet om, hvilken Ordning der er gavnligst for Instituttet, det er — for Eleverne? Ret beset bliver dette et Spørgsmaal om, hvorledes Lønningsforholdene bør være, for at Institutterne kunne faae pædagogisk uddannede, dygtige Lærere, og binde disse Lærere til Gerningen, saa at de vinde større og større Interesse for den, faae mere og mere Øvelse i Arbeidet og føle sig tilfredse i deres Gerning.

For at disse Maal kunne naas, maa der da for det første være faste Lønningsbestemmelser. Der er noget utilfredsstillende og trykkende i, at en Lærer ikke med Sikkerhed veed, hvad han Mærene igennem kan vente i Godtgørelse for sit Arbeide, saafremt han tilfulde udfylder sin Plads. Men faste Lønningsbestemmelser findes for Tiden kun til Dels paa det kgl. Døvsomme-Institut i Kjøbenhavn og slet ikke paa Instituttet i Fredericia.

Der næst maa Lønningerne mindst være lige saa gode som den tilsvarende Almueskoles. Denne tilsvarende Almueskole maa vel nærmest være Kjøbenhavns; men Lønningerne der ere for Tiden langt bedre end paa det kgl. Døvsomme-Institut i Kjøbenhavn. Tillige bør der fra Udlandet hentes Oplysninger angaaende derværende Lønninger for Døvsomme-Lærere.

Endvidere: Der maa gives en gennem Mærene voksende Lønning, hvis Stigning kun er afhængig af Lærerens Tjenestealder og Dygtighed, men aldeles ikke afhængig af Kollegers Dødsfald eller lignende Tilfældigheder. Dette er et saa væsentligt Punkt i Bestemmelserne angaaende Lærerlønningerne, er af saa afgørende Betydning med Hensyn til, hvorvidt en Lærer skal kunne føle sig tilfreds og tryk i sin Gerning og bevare sine Kræfter for den, at der maa vælges noget ved det:

Ved enkelte af Statens Undervisningsanstalter, eller ved Grupper af saadanne, er der indrettet en for vort Land ejendommelig Deling af Lærerpersonalet, ifølge hvilken ingen Lærer kan rykke op fra en lavere Lønningsklasse til en højere uden ved indtrædende Batance. Grunden til denne Ordning har vistnok væsentligt været en økonomisk. Man har villet forhindre, at den hele Gruppe af Lærere, eller største Delen af den, samtidigt skulde kunne komme paa højeste Gage og derved foranledige forholdsvis meget store aarlige Udbetalinger.

Men Staten sparer i Virkeligheden intet ved denne Ordning af Lønningsforholdene, hvorimod den i høj Grad kræfter det enkelte Individ's Interesser.

Staten kan ved en saadan Inddeling i Lønningsklasser naa til, at en Anstalts, eller en Gruppe af Anstalters Budget fra Nar til Nar holder sig paa samme Nævnmaal; dette kunde være af nogen Betydning for en Kommune, men ikke for Staten. Tillader Staten derimod, at enhver Lærers Gageforøgelse kun er afhængig af Lærerens Dygtighed og Tjenestealder, saa vil det vel kunne hændes, at Staten i nogle Nar kommer til at udbetale lutter højeste Gager, men